

Sloupy víry – Vzkříšení: svědectví koktajících

Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Není to pouze pohádka zrozená ze zoufalství? Nebo náhled na onen druhý břeh, ze kterého slyšíme volání: Je to pravda!? Každá smrt vyvolává takové otázky, před kterými nelze utéct. Neutíkejte tedy.

V evangeliu najdeme pouze několik desítek vět svědectví těch, kteří viděli Krista živého po smrti. Popis Ježíšova života, jeho umučení a smrti je mnohem bohatší. O zmrtvýchvstání se jakoby bojí mluvit, jejich svědectví je diskrétní, plné pokory a úcty vůči tomuto velikému tajemství.

Můžeme rozlišit tři druhy těchto svědectví. Nejdříve jsou to **krátká vyznání víry**. Sv. Pavel kolem roku 56 cituje jedno z takových vyznání, které sám převzal od prvních křesťanů: „Vyučil jsem vás především v tom, co jsem sám přijal, že Kristus umřel ve shodě s Písmem za naše hříchy; že byl pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne ve shodě s Písmem; že se ukázal Petrovi a potom Dvanácti“ (1 Kor 15,3-5). Podobná vyznání najdeme v knize Skutků apoštolů v evangelizačních promluvách sv. Petra a ostatních apoštolů. Jádrem těchto řečí se nemění: Kristus zemřel na kříži, ale je živ, protože Bůh ho vzkřísil, a my jsme ho viděli živého“. Svědectví Evangelistů jsou jakousi rozšířenou podobou tohoto původního vyznání.

Dalším svědectvím je **znamení prázdného hrobu**. Evangelisté nám totiž vyprávějí o tom, že apoštolové a další se mohli sami přesvědčit o tom, že Ježíšův hrob je skutečně prázdný. Samo o sobě, bez dalších znamení, to není důkazem vzkříšení, ale skutečnost, že v hrobě není Kristovo tělo, naznačuje, že se skutečně tady něco mimořádného. Věrohodnost tohoto svědectví doplňují **setkání se vzkříšeným Kristem**. Ježíš se zjevil předem vyvoleným svědkům – pro ně se stal viditelným.

Iniciativa patří Kristu, protože On už patří jinému řadu. „Vidět ho můžeme jen tam, kde On sám nám to dovolí; pouze tam, kde on nám otevírá oči a naše srdce s tímto otevřením souhlasí. Proto evangelistům dělá takové potíže – dokonce to není ani možné – popsat setkání se Vzkříšeným, a jen koktají, když o tom mluví. Zdá se, že si protiřečí, když nám je chtějí představit. Ve skutečnosti však jsou obdivuhodně důslední v dialektice svých slov: zároveň se ho dotýkají a nedotýkají, poznávají a nepoznávají, Ukřížovaný a Vzkříšený je absolutně totožný a absolutně proměněný, stejný a přece úplně jiný“ (kardinál Ratzinger, Uvedení do křesťanství)

„Pán skutečně vstal z mrtvých“ – píše sv. Lukáš (Lk 23,34). Slovo „skutečně“ zdůrazňuje historický rozměr této události. Přestože zmrtvýchvstání je něco ojedinělého a pro člověka těžce pochopitelného, Kristovo vzkříšení je historickou, skutečnou událostí. Teorie, že zmrtvýchvstání je jen plodem víry apoštolů nenalézá žádné opodstatnění. V evangeliích se totiž nesetkáváme se společenstvím exaltovaných učedníků, ale s lidmi, kteří po bolestných událostech Velkého Pátku se cítí opuštění a nemohou uvěřit zprávě o vzkříšení Páně. Neuvěřili ani ženám, které se vrátily od prázdného hrobu, a Ježíš sám jim vyčítá tvrdost jejich srdce, že nevěřili těm, kteří ho spatřili vzkříšeného (Mk 16,14).

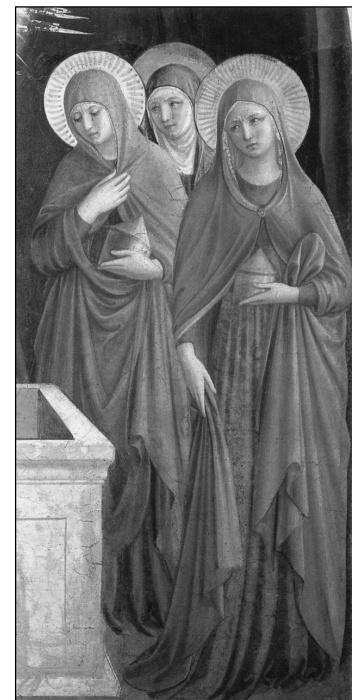
Vzkříšení nelze srovnat se žádnou jinou událostí v dějinách lidstva. Přesahuje hranice dějin a hranice našeho světa, tak úzce spjatého s působením smrti. Nový zákon nepřináší žádný popis zmrtvýchvstání. Nezmiňuje se ani o tom, že kdokoliv, ani privilegovaní učedníci, byl svědkem této události. Nikdo nemůže říci, jak se stalo. Tady by nepomohly ani skryté kamery a mikrofony.

Zmrtvýchvstání je jakoby hraničním bodem mezi pozemskou skutečností a životem samotného Boha. Mezi naším světem a světem, který nastane po obnově Boží láskou. Vzkříšení nelze dokázat. Ono zůstává v samotném srdci tajemství víry. Nic nás nemůže přinutit k tomu, abychom věřili, ale svědectví Písma nás k tomu zve. Jsme pozváni, ne přinuceni.

Kdyby Kristus nevstal z mrtvých, naše víra by byla prázdná – píše sv. Pavel. Vzkříšení je naplněním všech příslibů Starého a Nového zákona. Odhaluje plný smysl Kristova kříže. Boží Syn, když umíral na kříži, celý se odevzdal Otci. Na tuto lásku Syna, Otec odpovídá svou láskou: vzkřísí ho z mrtvých. Z této Boží lásky, zjevené na kříži a ve vzkříšení, se rodí naše spása: osvobození od moci smrti a hříchů a nové, trvalé spojení s Bohem. Poslední slovo už tedy nepatří smrti ale životu. Tento život je hlásán církví dvojité: skrze Boží slovo a svátosti.

Ježíš nám předal úkol: jděte a hlásejte tuto naději světu. O pravdivosti Kristova vzkříšení nejpevněji svědčí život těch, kteří mu uvěřili a nechali se celí naplnit nadějí vyzárající z prázdného hrobu.

Zachovali jsme, my křesťane, tuto schopnost být svědky života?

B. Gozzoli. Ženy u hrobu (detail)
1440-41

ThDr. Tomasz Jaklewicz